

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

MISDAAD EN MISDADIGERS

Wie doodde Vincente Guardia met een dolksteek ?

Zelden bevindt het Gerecht zich tegenover een volmaakte moord. Zulks was het geval met die op Vincente Guardia. Weliswaar kreeg de moordenaar zijn verdiende straf, maar zulks was louter toeval.

Laat ons eerst de feiten verhalen:

We schreven einde 1913. Vincente Guardia, eigenaar van de

meest weelderige kapperszaak van gans Zuid-Amerika, de man die al de mooie vrouwen van welriekende Franse parfums voorzag, leefde in grote weelde te Rio de Janeiro. Zijn fortuin zou op de dag van heden bij het milliard bedragen. Hij was een oude jongman en woonde samen met een schattig jong meisje, het kind van zijn broeder, die er eveneens warmpjes inzate en een ranch bezat op zes- tot zevenhonderd kilometer van Rio. Daarheen had hij José Viveiro aangetrokken, een verre neef, wiens ouders te Valencia arm gestorven waren. Hij had een dozijn bedienden, zoveel trouwe mensen die bij de rijke

man sinds jaren in dienst waren. Deze laatsten hebben echter met het hele geval niets te maken.

Op 11 December 1913, toen Christina in haar avondtoilette naar beneden kwam, vond zij haar oom in een rieten zetel op het terras

van zijn villa met doorstoken borst. De dolksteek had hem verrast en op slag gedood, want zijn gelaat vertoonde een haast niet aanvaardbare sereniteit. Zijn ogen waren wijd open en men trof er niet het geringste spoor van angst in uitgedrukt. Aangezien het slachtoffer langs voren getroffen werd, was het waarschijnlijk, dat een bekende de dodende stoot had toegebracht.

Toen de eerste vaststellingen gedaan waren, haalden de rechercheurs de schouders op: 't zou een kinderspel zijn om die misdaad op te klaren. Spoedig echter veranderden zij van mening. Het wapen van de misdaad had men naast het slachtoffer weergevonden. Het was een vlijmend scherp, breed lemmer met een zeer lange hecht, voorzien van raadselachtige ornamenteringen, dat toen diende om de romans open te snijden, die Christina las. Op het hecht vond men alleen de vingerafdrukken van het schone kind. Christina kon echter bewijzen, dat zij op het ogenblik der misdaad ver van daar in het park met drie partners tennis speelde. Na afloop van het partijtje vergezelde een vriendin haar naar haar kamer. Het alibi klopte.

Van zijn kant bevond José Viveiro zich sedert het kriecken van die dag op honderd kilometer van Rio in de hut van een oude Indiaanse, waar hij scheikundige proefnemingen deed om nieuwe parfums te vinden. Hij kwam die dag eerst te 23 uur per spoor te Rio toe.

De openbare mening was vijandig tegen Christina gekant, want alles wees er op, dat zij haar oom had vermoord. José stond in geur van heiligheid bij de bevolking.

Wel ontsponnen zich verwoede betwistingen tussen personen die beweerden dat het stelsel van de vingerafdrukken niet feilen kan en andere, die zulks in twijfel trokken.

Wat buitendien de rechercheurs ontsnapte, was de drijfveer die tot de onzinnige manslag gedreven had. Zo kwam men te weten, dat Christina zich in het geheim verloofd had met een Chiliaanse diplomaat. Zulks bracht de plannen van de vermoorde in de war, die de hoop maakte dat Christina met José in de echt zou treden. Hij zou beide jonge lui rijkelijk bedenken en zij zouden de zonnestralen van zijn oude dag zijn.

Niettegenstaande de verdenkingen die op het jonge meisje rustten, zetten de rechercheurs hun opsporingen voort. Slechts twee deuren gaven toegang tot het park waarin de villa stond. De hoofdingang bevond zich bij het tennisveld. Niemand kon ongezien langs daar binnentreden. Dan was er nog een poortje aan het uiteinde van de boomgaard. Een rechercheur, die die kant uit een oplossing zocht, kwam toevallig van een tuinier te weten dat, een paar uren vóór zijn dood, Vincente Guardia voorbij dit deurken gegaan en opgemerkt had dat de kruk ervan met duivendrek bevuild was. Hij beval die kruk te reinigen, wat de tuinier deed. Dat was voor de rechercheur een lichtstraal. Hij liet de vingerafdrukken nemen die er op voorkwamen. Het waren die van José, die zich, toen de kruk proper gemaakt werd, op honderd kilometer van Rio bevinden moest.

Zo kwam de ware toedracht van de moord aan het licht. José had Vincente Guardia gedood. Hij had de dolk van Christina daarvoor gebruikt, maar hem enkel met handschoenen aangeraakt. En de drijfveer: hij had, door een verloren brief, vernomen dat Christina zich verloofd had en wist meteen, dat ooms fortuin hem ontsnapte.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

Flora van Lelienveld voelde een last van haar hart glijden, toen de booswicht zich had verwijderd en zij zich alleen bevond.

Zij naderde opnieuw het venster en zag daar dat de snoodaard, met zijn knecht, te paard steeg en vertrok, doch vooraleer het kasteel te verlaten, sloeg Hendrik zijn ogen naar de slaapkamer van zijn vrouw; hij zag haar staan en groette haar treurig met de hand. Flora verwijderde zich met afkeer... Nog enige tijd hoorde zij het getrappel van de paarden op de geplaveide heerbaan, tot alles in de verte versmolt.

Toen de geneesheer tegen de avond terugkeerde, vond hij de kleine Frans gans hersteld, maar Flora te bed, overvallen door een geweldige koorts.

Al was de edelvrouw ernstig ontsteld, toch bezat zij nog kracht genoeg, om het afscheid en het schielijk vertrek van de giftmenger aan haar oom te verhalen, alsook al de schone woorden, waarmee hij haar had trachten te paaien.

De heer Meert was verontwaardigd over zoveel sluwheid; ook kon hij niet begrijpen wat de snoodaard aangespoord had om zo schielijk het kasteel te verlaten.

Deze handelwijze kwam hem zeer verdacht voor en gaf hem stof tot nadenken. De medelijdende man had het nu zo druk met zijn nicht, wier toestand hem erge onrust inboezemde, dat hij geen verdere onderstellingen maakte.

Flora bleef ernstig ongesteld en de koorts nam, ondanks de hulp van de dokter, gestadig toe, zodat deze het geraadzaam vond, om alle onverwachte toevallen van de ziekte te bestrijden, de nacht in het kasteel door te brengen.

De daarop volgende morgen was Flora een weinig beter, zodat de dokter het eindelijk waagde haar het ontwerp mede te delen, dat hij reeds de vorige dag had gemaakt.

Hij verklaarde dan met veel omzichtigheid, dat hij van plan was de kleine Frans naar Melle te voeren, ten huize van de gewezen toezichter Simon Peres, en het kind aan de zorg van de huisvrouw aldaar over te laten, waarna hij Simon zou verzoeken voor enige tijd naar het kasteel terug te komen, om gedurende haar onpas-selijkheid alles behoorlijk te bewaken.

— Als gij hersteld zijt, voegde hij er bij, kunt gij dit moordenaarsnest op uw beurt verlaten, en, zo gij zulks begeert, bij mij komen inwonen.

Flora vond dit voorstel goed en dankte haar oom hartelijk.

Het huis, dat Simon Peres te Melle bewoonde, was inderdaad een veilige plaats voor de kleine Frans en, daar deze woning niet te ver afgelegen was, zou het later een troost voor Flora zijn, nu en dan haar zoontje te kunnen bezoeken.

De kamermeid was een zeer gediensig meisje, die haar meesters zeer genegen was en deze goed verpleegde, zodat de dokter

niet aarzelde zijn nicht aan haar zorgen toe te vertrouwen.

's Anderendaags vertrok hij met de kleine naar Melle en, na aldaar de gewezen toezichter van alles te hebben onderricht, was deze zeer verheugd iets voor zijn vroegere meesteres te kunnen doen.

De kleine Frans bleef onder de hoede van Simons vrouw, en Simon vergezelde de dokter naar het kasteel.

Inmiddels had de ziekte van Flora, buiten de verwachting van haar oom, een ernstige wending genomen: toen hij zich terug aan haar bed bevond en haar onderzocht, schudde hij spijtig het hoofd en zette zich mistroostig op een stoel neer.

Trees, de kamermeid, keek hem verlegen aan, doch waagde het niet hem een vraag te stellen. De dokter, echter, had de gemoedsaandoening van het meisje waargenomen en zegde:

— Meisje, uw meesteres is ernstig ziek, misschien in stervensnood; ik geloof dat het hoogst nodig is haar te laten berechten. Wie is haar biechtvader?

— Dit is de deken van Aalst, antwoordde de meid.

De dokter wendde zich tot zijn nicht en voorzichtig haar hand nemend, drukte hij die zacht. Flora opende de ogen en haar oom ziende, trachtte zij te glimlachen.

— Flora, sprak deze, ik voel mij heden gedwongen tot een droeve plicht; uw ziekte maakt mij ongerust, daar zij wel dodelijk zou kunnen worden... Flora, lief kind, zoudt gij het niet raadzaam vinden u te laten berechten?

Deze woorden verschrikten de arme vrouw volstrekt niet; ook was zij te ongelukkig op aarde geweest, om zich aan het leven te hechten.

— Oom, gaf zij tot antwoord, zo gij zulks heilzaam vindt, kan dit niet spoedig genoeg uitgevoerd worden.

— Laat het dan zo wezen, mijn kind, en denk dat het slechts een voorzorg is.

De heer Meert stond op, groette zijn nicht met de hand en nam zijn stok en hoed. Toen hij wegging zegde hij tot de meid:

— Ik zal dadelijk de Dekenen roepen, zorg ondertussen wel voor uw meesteres, en breng de kamer in gereedheid voor de berechting.

Diezelfde avond kwam de Dekene Flora de laatste Sacramenten toedienen. Die nacht had zij een geruste slaap.

's Anderendaags was zij een weinig beter, haar pols jaagde niet meer zo snel, en de koorts was minder hevig. De geneesheer twijfelde niet meer of zijn nicht was gered.

Niettegenstaande het gevaar van sterven scheen geweken te zijn, verliepen er nog drie volle weken, vooraleer zij voorgoed begon te beteren en zich eindelijk buiten gevaar bevond.

Op een schone achtermiddag der maand Augustus, omtrent de avond, wandelde de heer Meert met zijn nicht door de tuin van het kasteel. Het was een bijzonder hete dag geweest, maar nu was de zon reeds naar het westen gedaald, en een aangename koelte verving van leverlede de stikkende hitte.

De geneesheer, altijd bezorgd om de lieve Flora, had met opzet deze wandeling ondernomen, om haar geest wat op te beuren, die nog veeltijds zeer neerslachtig was.

(Wordt vervolgd)